

Arrest

nr. 156 079 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (V.B.M.R.), verklaart de El Salvadoriaanse nationaliteit te bezitten. U verklaart 21 jaar oud te zijn en u werd geboren in La Libertad in El Salvador. Buiten een verblijf van enkele jaren in Mariona in de hoofdstad San Salvador toen u ongeveer 10 jaar oud was, woonde u steeds op hetzelfde adres in de

wijk Huizucar in La Libertad. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. Uw moeder (Y.E.B.M.) verblijft reeds sinds 2007 in België. Zij is naar hier gekomen omwille van economische redenen, samen met de mensen voor wie zij werkte en werd intussen geregulariseerd in België. Ook uw broer (E.E.) verblijft sinds 2010 in België. Hij kwam op vakantie naar jullie moeder hier en besloot te blijven, zijn regularisatieprocedure loopt nog op dit moment. Zowel uw broer als uw moeder hebben nooit een asielaanvraag ingediend. Uw moeder was op het moment van uw interview bij het CGVS voor een maand op vakantie in jullie thuisland El Salvador. Uw zus (M.B.M.A.) (OV nr. 7.517.071 en CGVS nr. 12/16069) en haar dochtertje (E.M.H.T.) (OV nr. 7.517.071) verblijven ook in België sinds maart 2012. Uw zus heeft net als u wel een asielaanvraag ingediend. Uw vader verblijft momenteel in La Libertad in El Salvador. U heeft nog één andere broer die bij uw vertrek nog in El Salvador was maar intussen ook zou vertrokken zijn. Het laatste nieuws dat jullie van hem vernamen is dat hij momenteel in Mexico zou verblijven.

U hebt uw land van herkomst El Salvador verlaten omwille van problemen met en bedreigingen vanwege leden van een onbekende Marabende.

Op 10 februari 2012 was u betrokken bij een gewelddadige busoverval. U nam zoals gewoonlijk de microbus naar uw werk om 5u30 in de ochtend. Na ongeveer 15 minuten rijden werd deze bus echter overmeesterd door 5 gemaskerde mannen. Ze geboden de chauffeur naar een afgelegen finca (boerderij), genaamd Sagrera, te rijden. Daar aangekomen dienden alle passagiers uit te stappen en werden jullie allen beroofd van jullie persoonlijke bezittingen. Alle passagiers van de microbus konden vervolgens gaan, maar de chauffeur werd neergeschoten. U en de andere passagiers wachtten tot de zon opkwam en wandelden dan naar de dichtstbijzijnde weg. Op die weg kwam een andere microbus aangereden en de chauffeur van die bus diende vervolgens een klacht in bij de politie. Uit protest legden verschillende andere chauffeurs van dergelijke microbussen het werk neer. De politie kwam ook ter plaatse. Later vernamen jullie dat de chauffeur op koelbloedige wijze werd vermoord en dat het waarschijnlijk iets te maken had met het betalen van rente. Een tweetal weken na dit incident werd u voor de eerste keer bedreigd. U werd door 3 gewapende mannen tegengehouden, onderweg van uw werk naar huis. Ze waarschuwden u dat indien u een klacht zou durven neerleggen over wat gebeurd was die dag met de bus, dat u dan hetzelfde lot zou te wachten staan als de chauffeur. Een maand later werd u opnieuw op dezelfde wijze bedreigd door enkele gewapende mannen en u werd aangespoord hun groep van Mara's te vervoegen. Op die manier wilden ze zich ervan verzekeren dat u niet over het busincident zou verder vertellen. U werd ook beroofd en ze namen uw documenten mee. 3 maanden na het busincident gebeurde het wederom. De gewapende mannen drongen er opnieuw op aan dat u hun groep van Mara's zou vervoegen. U weigerde echter en daarop haalden ze uit met hun mes. U kon hen ontwijken en wegvlugten. U hoorde van andere passagiers die de dag van de overval ook in de microbus zaten dat zij ook nog lastig gevallen werden. Ongeveer 4 maanden voor uw vertrek uit El Salvador werd u opnieuw lastig gevallen, dit keer in het centrum van de hoofdstad San Salvador. U werd naar een afgelegen plek gebracht en u werd gevraagd of u toebehoorde aan een Marabende. Ze geboden u zelfs u kleding uit te doen om te controleren of u geen tatoeages droeg van een bepaalde groep. U werd geslagen en gewaarschuwd niemand in te lichten over dit voorval. Omwille van het geweld dat u bleef achtervolgen besloot u uw land van herkomst te verlaten.

U ontvluchtte El Salvador op 13 februari 2013. U vloog via Panama en Nederland en u kwam in België aan op 14 februari. U vroeg een maand later asiel aan in België op 15 maart 2013.

Nadat u reeds in België was aangekomen vernam u dat uw broer die nog in El Salvador was na uw vertrek werd lastig gevallen door een groep onbekende mannen. Ze waren op zoek naar u, maar uw broer zei hun dat hij niet wist waar u heen was. Omwille hiervan is ook uw broer jullie land van herkomst ontvlucht in juni 2013. Hij vertrok richting US, maar het laatste nieuws dat jullie van hem kregen in september 2013 was dat hij ergens in een dorp in Mexico verbleef.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u verder te worden lastig gevallen door diezelfde Marabende omdat ze denken dat u gevlucht bent omdat u gepraat heeft en u bang bent voor de gevolgen. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw El Salvadoriaanse ID kaart, uw paspoort, uw belastingkaart, uw sociale verzekeringskaart en een krantenartikel dat bericht over het busincident in Huizucar waarbij u zou betrokken zijn geweest.

Op 28 januari 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake uw asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing werd ingetrokken door de juridische dienst van het CGVS op 28 juli 2014 en er werd beslist het onderzoek van uw dossier te heropenen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u al in eerste instantie niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling is omdat uw asielaanvraag vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Op basis van uw verklaringen toont u immers niet aan dat u in uw land van herkomst, met name El Salvador, vervolgd wordt op basis van uw ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of uw behoren tot een specifieke sociale groep.

De reden waarom u eveneens niet in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in El Salvador en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, door het CGVS als onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig beoordeeld worden om aan te nemen dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat in geval van een terugkeer naar El Salvador.

Het gaat hier in essentie om uw verklaringen over het busincident dat plaats vond in Huizucar in februari 2012, waarbij u betrokken zou zijn geweest en waar al uw verdere problemen uit voortgekomen zouden zijn. Het CGVS wil in geen geval betwisten dat deze busoverval en moord op de chauffeur zouden plaats gevonden hebben, maar op basis van de verklaringen die u hierover geeft, toont u niet op voldoende overtuigende en voldoende plausibele wijze aan dat u persoonlijk ook effectief betrokken was bij dit incident.

Om te beginnen kan u geen enkel document of bewijsstuk voorleggen dat uw persoonlijke betrokkenheid bij dit incident kan aantonen. U kan hierbij alleen maar zeggen dat u weet dat het nieuws gepubliceerd werd in de krant en dat u het artikel heeft meegebracht (CGVS, p. 14). Wat u voorlegt is echter niet het originele krantenartikel maar louter een internetprint die bovendien pas werd afgedrukt op 13 december 2013, maanden na uw aankomst hier in België. Wanneer u dan gevraagd wordt of u het originele artikel niet meer heeft dat over het incident verscheen in de krant, dan stelt u dat dat verloren is gegaan thuis maar dat u het nieuws nu opgezocht heeft op het internet (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt hoe dat originele krantenartikel dan precies verloren is gegaan thuis, dan kan u alleen maar antwoorden dat u dat niet weet, het was gewoon een krant (CGVS, p. 14). Het ging hier echter wel om de krant waarin het artikel stond over wat u overkomen was, waarop al uw verdere problemen zouden gebaseerd zijn en waardoor u uiteindelijk uw land van herkomst heeft verlaten. Het feit dat u die krant niet zorgvuldiger heeft bijgehouden of zelfs geen idee meer heeft van waar ze nu is, komt binnen deze context toch zeer vreemd en weinig overtuigend over. Het enige wat u hierop kan antwoorden is dat het toch op internet staat (CGVS, p. 14). Verder is er helemaal niets van documenten die u kan voorleggen met betrekking tot dit incident en die u persoonlijke betrokkenheid bij dit incident aantonen. Een artikel uitprinten van internet enkele weken voor uw interview, toont op geen enkele wijze aan dat u persoonlijk betrokken bent geweest bij dit incident. U vertelde dat de chauffeur van de microbus die kwam aanrijden op de weg, toen jullie met de hele groep passagiers op zoek waren naar hulp, een klacht had ingediend bij de politie (CGVS, p. 8). U vertelde ook dat later de politie ter plaatse kwam op de plek van het incident, terwijl jullie daar ook nog aanwezig waren (CGVS, p. 8). Wanneer u dan gevraagd wordt wat er dan met die klacht gebeurd is, wat de politie dan gedaan heeft en of jullie hier dan helemaal nooit iets van documenten van hebben gekregen, dan kan u alleen maar antwoorden dat er geen documenten waren, dat ze zeiden dat er een onderzoek zou gestart worden maar dat u denkt dat er nooit iemand werd gearresteerd voor de moord (CGVS, p. 10). U bent echter zelf nooit meer gaan informeren naar het verdere onderzoek rond het incident en u weet er verder helemaal niets van af (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt of u dan niet wilde weten wat er verder concreet gebeurd is, dan stelt u gewoon dat dat niet gedaan wordt dat slachtoffers zouden proberen te weten komen wie de daders waren (CGVS, p. 10). Hier kan toch de bemerking gemaakt worden dat indien u werkelijk betrokken was geweest bij dit busincident, dat u dan toch echt wel iets meer van documenten of

bewijsstukken zou kunnen voorleggen die dit concreet kunnen aantonen. Het artikel dat u voorlegt kan eerder wie opzoeken en uitprinten van het internet. Het gaat hier blijkbaar toch om een ernstig incident dat in de krant verscheen en waarbij de politie betrokken werd en een onderzoek startte. Het feit dat u hier dan ook niets anders van documenten over kan voorleggen om uw persoonlijke betrokkenheid bij dit incident concreet te staven, komt absoluut onaannemelijk over en ondermijnt vanaf het begin op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Verder kan ook de toch wel markante opmerking gemaakt worden dat u dit incident met de microbus, dat de start zou zijn geweest voor al uw problemen, in uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op een heel andere datum situeert dan tijdens uw interview bij het CGVS. Bij DVZ vertelde u dat het gebeurde in juli 2012 (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5) en tijdens uw interview op het CGVS stelt u dan plots dat het plaats vond op 10 februari 2012 (CGVS, p. 3). Als u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u dan juli 2012 verklaarde bij DVZ, dan kan u alleen maar antwoorden dat u denkt dat het aan de zenuwen lag en dat u zich dan vergist heeft (CGVS, p. 3). Hier komt het toch zeer vreemd en weinig aannemelijk over dat u zich zo zou vergissen tussen juli of februari. Het gaat hier om een tijdsverschil van 6 maanden, om zomer of winter. U kan hierop alleen maar zeggen dat u niet weet hoe het komt maar dat u zich gewoon vergist heeft (CGVS, p. 3). Bij DVZ werd u echter nadat u uw verhaal had verteld nog een keer herhaald hoe het kwam dat u het land pas verliet in februari 2013, terwijl het incident had plaats gevonden in juli 2012 en u bevestigt deze datum een tweede keer en u stelt dat het was omdat u ging werken om uw reis te kunnen betalen (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5). Ook uw zus (M.A.) (CGVS 12/16069), die op dezelfde dag als u gehoord werd op het CGVS, werd de vraag gesteld deze markante tijdsincoherentie met betrekking tot het busincident te verklaren, maar het enige wat zij hierop kan zeggen is dat u zich de datum niet zo goed kon herinneren (CGVS gehoor van uw zus, toegevoegd aan uw administratief dossier, p. 8). Dergelijke verklaringen voor deze markante incoherentie in wat u vertelt en met betrekking op het belangrijkste element in uw asielaanvraag zijn duidelijk niet afdoende en kunnen geenszins overtuigen. Het feit dat u het incident dat het begin betekende van uw problemen en uiteindelijk ook uw vlucht uit uw herkomstland op dergelijke incoherente wijze situeert in de tijd, ondermijnt opnieuw op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Vervolgens kunnen er in uw verdere verklaringen over dit incident met de microbus en de verdere bedreigingen die u daarna nog zou gekregen hebben, nog enkele vage, vreemde en weinig logische elementen opgemerkt worden waardoor uw geloofwaardigheid alleen nog maar meer onderuit gehaald wordt. Zo stelt u dat op het moment van het incident, de overvallers alle passagiers beroofden maar hen dan lieten gaan en zich focusten op de chauffeur (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd wordt of ze jullie als passagiers dan gewoon lieten gaan nadat ze jullie beroofd hadden en of ze dan verder nog iets zeiden, dan stelt u dat jullie gewoon konden gaan inderdaad en dat de overvallers bij de chauffeur bleven (CGVS, p. 10). Hier komt het toch vreemd en als een weinig logische handelswijze over dat de overvallers eerst alle passagiers zouden laten gaan op het moment van de overval en op het moment dat ze dus konden doen wat ze wilden met de passagiers en dat ze dan achteraf de passagiers elk afzonderlijk nog zouden gaan lastig vallen en bedreigen. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat hun interesse misschien gewoon de chauffeur was en dat dat de wijze is waarop zij steeds werken (CGVS, p. 12). Dergelijke werkwijze houdt binnen de context die u schetst echter weinig steek. Verder wordt u dan wat meer doorggevraagd over deze andere passagiers die op de microbus zaten, wie dat precies waren en hoe concreet zij dan nog verder bedreigd en lastig gevallen werden na het incident. Ook hier komen uw verklaringen eerder vaag en weinig logisch over. U kan geen enkele naam geven, het waren gewoon mensen van dezelfde gemeente en ze kregen ook bedreigingen in de zin van dat ze geen klacht mochten gaan indienen en dat ze tegen niemand iets mochten zeggen over het incident want dat ze anders ook de zelfde weg zouden volgen als de chauffeur (CGVS, p. 11). Indien u werkelijk met deze mensen dit incident had meegemaakt en achteraf nog regelmatig samen op de bus had gezeten, zoals u verklaart (CGVS, p. 11), dan zou u hier toch meer concreet en meer in detail over kunnen vertellen, dan zou toch logischerwijze van u verwacht worden dat u hier meer specifiek met hen over zou gesproken hebben. Als u dan gevraagd wordt of er nog andere mensen waren op de bus die zoals u aangespoord werden om de Mara's te vervoegen, stelt u eerst daar niets van te weten, dat u daar niets van gehoord heeft (CGVS, p. 11). Maar even later stelt u dan dat andere jongeren ook werden geïnsisteerd om dat te doen (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze incoherentie, kan u alleen maar zeggen dat u die mensen niet goed kende en dat u verschillende dingen hoorde (CGVS, p. 11). Ook wanneer u gevraagd wordt wat de reactie van deze andere passagiers was op deze bedreigingen na het incident, dan kan u opnieuw zeer weinig vertellen. U heeft nooit geweten of iemand een klacht zou neergelegd hebben, u denkt omwille van angst (CGVS, p. 11). U zou daar ook nooit met de andere

passagiers, die u nog regelmatig zag na het incident, verder over gesproken hebben (CGVS, p. 11). Het hoeft weinig betoog dat uw verklaringen alles behalve overtuigend zijn.

Tot slot zijn er dan uw verklaringen over datgene wat u weet over de huidige stand van zaken van de problemen die u zou gehad hebben in El Salvador via contact met familieleden die nog daar zijn. Ook hieromtrent kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden die de geloofwaardigheid van wat u vertelt alleen maar meer ondermijnen. U verklaart nog regelmatig contact te hebben met uw vader en uw grootmoeder in El Salvador (CGVS, p. 7), maar u zou met hen aan de telefoon niet spreken over de problemen omdat u nooit weet wie er meeluistert (CGVS, p. 15). Als u dan gevraagd wordt of u hen na uw vertrek nooit iets meer gevraagd heeft over de verdere ontwikkelingen van de problemen die u in El Salvador zou gehad hebben, dan kan u alleen maar herhalen dat u daar niet met hen over spreekt (CGVS, p. 15). Bovendien verklaart u dat uw moeder op het moment van het interview bij het CGVS voor een maand op vakantie was in El Salvador (CGVS, p. 3-4). Ze zou naar daar gereisd zijn om de notariële akte te verkrijgen van een stuk grond en ze zou er een maand verbleven hebben bij jullie familie, op dezelfde plek waar jullie voordien woonden, in Huizucar (CGVS, p. 3-4). Om te beginnen komt het hier toch al eerder vreemd en weinig logisch over dat uw moeder op dat moment voor een maand naar El Salvador zou zijn gereisd, op hetzelfde moment dat u verklaart daar een vrees voor uw leven te hebben en dat u ook stelt dat uw broer na uw vertrek werd lastig gevallen en het land diende te verlaten. Het feit dat uw moeder voor een maand terug is gegaan naar El Salvador en dan nog wel een maand verbleven heeft op diezelfde plek waar jullie voordien woonden valt moeilijk te rijmen met het eventuele risico dat ze kon lopen met naar jullie huis terug te gaan. Wanneer u dan gevraagd wordt of uw moeder op de één of andere manier iets gehoord heeft van deze mensen die u en uw broer zouden bedreigd hebben en die jullie wisten wonen, dan stelt u van niet want ze zou het huis bijna niet verlaten hebben (CGVS, p. 15). En verder zou u met haar niet gesproken hebben over de problemen, u zou er zelfs niet naar gevraagd hebben (CGVS, p. 15). Ook uw zus kan hier helemaal niets over vertellen. Zij kan louter herhalen wat u zegt, dat jullie over dergelijke zaken niet spreken met jullie familieleden in El Salvador (CGVS gehoor van uw zus in uw administratief dossier, p. 13). Dergelijke vage en weinig aannemelijke verklaringen ondermijnen opnieuw op ernstige wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Samenvattend kan hier gesteld worden dat de informatie die u geeft over dit incident met de microbus in Huizucar, de overval en de moord op de chauffeur en de verdere bedreigingen die u in navolging hiervan zou gekregen hebben weinig overtuigend, weinig logisch, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig overkomen. Met deze verklaringen toont u niet aan dat u werkelijk persoonlijk betrokken was bij dit incident met de microbus. Datgene wat u vertelt en de details die u geeft zijn terug te vinden in het artikel dat u uitprintte van het internet en waarschijnlijk nog in heel wat meer publicaties die zijn verschenen in de media. U woonde ook in de regio van Huizucar op het moment van het incident, dus er waren tal van mogelijkheden voor u om aan informatie te geraken over dit incident. De opmerking kan hierbij nog gemaakt worden dat uw verklaringen niet persoonlijk doorleefd overkomen maar dat u bepaalde details gewoon overneemt uit het artikel en andere mediakanalen. U kan geen enkele naam geven of iets meer concreet vertellen van één van de medepassagiers waarmee u dit toch wel traumatische incident zou hebben meegemaakt en met wie u achteraf nog regelmatig terug op de bus zou hebben gezeten (CGVS, p. 11). Daarentegen vertelt u wel spontaan, zelfs zonder dat u daar naar gevraagd wordt, de volledige naam en zelfs de exacte leeftijd van de chauffeur van de microbus (CGVS, p. 8), hoewel nergens uit uw verklaringen blijkt dat u deze persoonlijk zou kennen. Deze informatie staat echter wel in detail vermeld in het artikel dat u voorlegt. Dergelijke zaken wijzen erop dat u de informatie die u geeft over het incident eerder als buitenstaander op verschillende manieren vergaard heeft en niet als directe betrokkene werkelijk beleefd heeft.

Aangezien het CGVS dus geen geloof hecht aan uw verklaring dat u persoonlijk zou zijn betrokken geweest bij het busincident in Huizucar waarvan u een artikel voorlegt, wordt er ook geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de verdere problemen die u in navolging van dit incident zou verkregen hebben en die u hier rechtstreeks mee in verband brengt. Ook de problemen die uw broer, die nog in El Salvador was, na uw vertrek zou verkregen hebben met deze onbekende Maraleden, die nog naar u op zoek waren, worden binnen deze context en in navolging van voorgaande argumentatie als niet geloofwaardig beoordeeld door het CGVS.

Ter vervollediging dient te worden toegevoegd dat de asielaanvraag van uw zus (M.B.M. A.) (CGVS 12/16069), die op dezelfde dag als u gehoord werd op het CGVS, in geen enkel opzicht direct verbonden is met uw asielaanvraag. Uw zus vertrok een jaar eerder dan u uit El Salvador omwille van een andere en persoonlijke problematiek. Nergens uit jullie beide verklaringen blijkt dat jullie problemen

en de reden waarom jullie jullie land van herkomst zijn ontvlucht iets met elkaar te maken hadden. De asielaanvraag van uw zus wordt dan ook afzonderlijk beoordeeld.

Ook het feit dat uw moeder en uw broer (E.E.) reeds geruime tijd in België verblijven heeft in geen enkel opzicht ook maar enige betrekking op uw asielmotieven en de reden waarom u El Salvador bent ontvlucht. U verklaart zelf dat uw moeder omwille van economische redenen naar België kwam in 2007. Dat zij nooit asiel heeft aangevraagd en dat zij intussen geregulariseerd is (CGVS, p. 6). Van uw broer zou de regularisatieprocedure op dit moment nog lopen (CGVS, p. 6). Het feit dat uw moeder en broer nu in België verblijven op legale basis doet dan ook niets af aan de beslissing die voor u genomen wordt op basis van uw asielmotieven en uw verklaringen hierover.

Tot slot kan ook nog kort de bemerking gemaakt worden dat u pas een maand na uw aankomst in België asiel heeft aangevraagd, wat uw gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer duidelijk sterk ondermijnt. Van een asielzoeker die een persoonlijke en doelgerichte vervolging vreest in zijn land van herkomst, wordt toch redelijkerwijze verwacht dat hij meteen bij aankomst in een veilig land beroep doet op de asielinstanties en internationale bescherming aanvraagt. De enige verklaring die u hiervoor kan geven is dat u dacht dat u de asielaanvraag van uw zus (M.A.) zou schaden indien u ook een eigen asielaanvraag zou indienen (CGVS, p. 16). Dergelijke verklaring komt echter weinig overtuigend en niet afdoend over aangezien de asielmotieven van uw zus in geen opzicht verbonden zijn met de uwe en uw asielaanvraag dus volledig los staat van haar asielaanvraag.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. De identiteitsdocumenten, belastingkaart en sociale verzekeringskaart die u voorlegt zijn slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Zoals in bovenstaande argumentatie reeds werd aangehaald heeft het uitgeprinte krantenartikel dat u voorlegt op geen enkele wijze enige bewijswaarde voor het feit dat u persoonlijk zou betrokken geweest zijn bij het busincident in Huizucar. Het gaat hier om een internetprint die eender wie kan bekomen. Verder legt u geen enkel document neer om uw asielverhaal te ondersteunen of te bevestigen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in El Salvador en dat het gros van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegerelateerd is. Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in El Salvador, doch benadrukt dat het gros van dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de El Salvadoriaanse veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van het artikel 48/3, 48/4 en 57/7 *ter van de vreemdelingenwet*, in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker argumenteert als volgt:

“In onderhavig geval heeft verwerende partij zich toegespitst op een lacunaire kennis van namen van de andere reizigers, het verlies van het originele krantenartikel, het resultaat van het onderzoek n.a.v. het busincident, ... en dit ondanks de aangehaalde bedreigingen, een krantartikel dat de feiten relateert, het onbetwistbare bestaan van malafide praktijken door gewelddadige bendes zoals Mara’s, het gebrek aan efficiënte bescherming door de Salvadoriaanse overheid, ...

Zie ook de informatiebronnen van het CGVS in het administratief dossier (COI Focus El Salvador Situation Sécuritaire 27/02/2015)

2. Omtrent vervolgingen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980

Verzoeker heeft verschillende documenten neergelegd die zijn identiteit o.a. zijn nationaliteit bewijzen. Bovendien staat verzoekers nationaliteit niet ter discussie.

Verwerende partij erkent ook de wijdverspreide criminele activiteiten in El Salvador zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. El Salvador kampt met een van de hoogste moordcijfers ter wereld.

Zie ook in het administratief dossier : COI Focus El Salvador Situation sécuritaire dd. 27 février 2015

Het falen van de overheid om de criminaliteit te bestrijden en om burgers te beschermen wordt aangeklaagd in talrijke verslagen.

(...) “Het verschil tussen gangs en de georganiseerde criminaliteit verdween: de gangs namen steeds meer deel aan deze georganiseerde grensoverschrijdende misdaad.[5] Door de stigmatisering werd het voor gangleden steeds moeilijker de gang te verlaten en te re-integreren in de samenleving.[6]

Honduras, El Salvador en Guatemala hebben Mano Dura tot hoeksteen van hun beleid gemaakt.

Bovendien leidde het beleid niet tot vermindering van criminaliteit en geweld. Integendeel, de arrestaties gingen vaak gepaard met mensenrechtenschendingen; criminaliteit en geweld stegen. Doordat het juridische systeem niet was opgewassen tegen de hoeveelheid werk, nam de straffeloosheid toe.[7] Hoewel het aantal moorden gepleegd door gangs omlaag ging, steeg het totale aantal moorden. De gangs werden gewelddadiger en gingen wraakacties op burgers ondernemen. Geweld werd normaler in de gehele samenleving.[8]” (...)

“Aanpak van geweld en criminaliteit in Midden-Amerika” door Lysette Meuleman

Internationale Spectator 4 – 2015 (jrg. 69) – Item 16 van 20

(Stuk 2)

Zie ook:

stuk 3

Verzoeker heeft duidelijk uiteengezet waarom hij voor zijn leven en zijn integriteit vreesde omwille van de criminaliteit in zijn land en de ontstentenis van bescherming vanwege de Salvadoriaanse overheid.

Verwerende erkent het wijdverspreid karakter van de criminaliteit over het hele land.

Artikel 48/3 § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...) “Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.” (...)

Artikel 48/5 §1-§2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

§ 1

Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:a)de Staat;b)partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;c)niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als

bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2

2[Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:a)de Staat, ofb)partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.]2

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4[2], moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en]2 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke 2[handelingen van de Europese Unie]2.(...)

De ontstentenis van een effectieve bescherming door de nationale overheid kan dus leiden tot de toekenning van een internationale bescherming.

(...)

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, valt de vrees van verzoeker dus onder de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

3. Betreffende de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas:

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert, heeft verzoeker redelijk veel details kunnen geven over de feiten, de betrokkenen, de omstandigheden en merkwaardige elementen.

Bovendien worden zijn verklaringen gestaafd door een krantenartikel en door algemene verslagen over de situatie in El Salvador.

Verwerende partij kan niet ernstig verwijten dat hij geen origineel van het krantenartikel neerlegt.

Zeker niet als verzoeker pas gehoord wordt een jaar na zijn asielaanvraag.

De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt hierdoor niet aangetast.

(...) "Het bewijs van de vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, is vrij, in het bijzonder met betrekking tot de oorsprong en de vorm van de documenten die die vrees rechtstreeks of onrechtstreeks beogen aan te tonen. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kon de betwiste stukken dus niet weren, omdat sommige afkomstig zijn van ouders en andere als kopie worden voorgelegd, omstandigheden die op zichzelf alleen de geloofwaardigheid niet aantasten."

(...)

Bovendien blijkt niet uit het administratief dossier dat verwerende partij de aangehaalde feiten heeft geprobeerd te verifiëren. Nochtans was de algemene situatie in El Salvador haar gekend. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verwerende partij de bronnen van het neergelegd elektronisch krantartikel heeft onderzocht. Verwerende partij kon de relevantie van dit stuk, met name, het elektronisch krantartikel negeren door te beweren dat de verklaringen van verzoeker of zijn betrokkenheid bij de feiten ongelooftwaardig is.

4. Omtrent de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980

In onderhavig geval bestaat er voor verzoeker een reëel risico op ernstige schade zoals foltering, onmenselijke en vernederende behandeling door de Mara's.

Omwille van hun wijdverspreid gewelddadig karakter maakt de strijd tussen de overheid en de criminele bendes veel slachtoffers onder de burgers. Uit het verslag "Aanpak van geweld en criminaliteit in Midden-Amerika" door Lysette Meulemanvan blijkt dat El Salvador nog steeds verwickeld is in een spiraal van geweld tussen de overheid enerzijds, en de criminele bendes en de georganiseerde misdaad anderzijds. In een zekere zin kan dit beschouwd worden als binnenlands conflict.

(...) "De mara's, zoals de bendes in El Salvador heten, domineren sinds de jaren negentig de straten van het Midden-Amerikaanse land. Ze verdienen hun geld met drugshandel, ontvoeringen, afpersing en huurmoorden. De twee grootste bendes Mara Salvatruchas 13 (MS-13) en Barrio 18 voeren onderling

een bloedige oorlog om territorium. Het maakt El Salvador - een klein land met zes miljoen inwoners - tot een van de gevaarlijkste landen ter wereld.

In 2012 en 2013 was een informeel staakt-het-vuren van kracht. In die tijd nam het aantal moorden af van vijftien naar vijf per dag. Begin 2014 kwam er een einde aan het pact en sindsdien is het geweld weer opgelopen. Vorige maand werden 481 moorden gepleegd, het hoogste aantal sinds 2009."

"Bendegeweld in El Salvador ontaardt in oorlog", HLB (stuk 3)

Zie ook de informatiebronnen van het CGVS in het administratief dossier ("COI Focus El Salvador Situation Sécuritaire" dd. 27/02/2015)."

2.1.2. Ter terechtzitting brengt verzoeker middels een aanvullende nota een beslissing bij van verweerder van 13 oktober 2015. In de aanvullende nota stelt verzoeker dat de persoon, die blijkens de voormelde beslissing de subsidiaire beschermingsstatus kreeg op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, ook afkomstig is uit La Libertad. Verzoeker is ook van daar afkomstig. Verzoeker betoogt dat verweerder blijkens deze beslissing zijn standpunt drastisch heeft herzien omtrent de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en het tekort aan nationale bescherming.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker baseert zijn asielaanvraag en nood aan bescherming op het wijdverspreid gewelddadig karakter van de strijd tussen de overheid en de criminele bendes die veel slachtoffers onder de burgers veroorzaken.

Daargelaten de terechte opmerkingen in de bestreden beslissing inzake de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kan uit de door verzoeker bij het verzoekschrift toegevoegde informatie (stuk 3) blijken dat het geweld in zijn land van herkomst nog aanzienlijk is toegenomen ten opzichte van de veiligheidssituatie die werd omschreven in de COI Focus van 27 februari 2015 van verweerder.

In de COI Focus van 27 februari 2015 wordt door verweerder inzake de veiligheidssituatie geconcludeerd (zie blz. 27): *"La nature de la violence fait que n'importe qui risque d'y être exposé à un moment. Il est donc difficile de parler de « cibles » à proprement parler, même si on peut affiner davantage les catégories de victimes."* (vrije vertaling : *"De aard van het geweld maakt dat eenieder het risico loopt er op een moment te worden aan blootgesteld. Het is dus moeilijk om te spreken over duidelijke "doelwitten", zelfs indien men de categorieën van slachtoffers verder onderling kan onderscheiden".*).

De beschrijving van het geweld in de COI Focus dient zich aldus aan als zijnde "willekeurig", aangezien "eenieder" ("*n'importe qui*") het risico loopt er op een bepaald moment mee te worden geconfronteerd.

Verzoeker verwijst dienstig naar de beslissing van verweerder van 13 oktober 2015 die hij ter terechtzitting middels een aanvullende nota bijbracht aangezien deze beslissing betrekking heeft op een persoon die blijkbaar ook afkomstig is uit dezelfde regio.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting op de Raad, de door verzoeker bijgebrachte documenten en de noodzaak tot verdere informatie inzake het (verloop van) het geweld in het land van herkomst in het licht van de COI Focus van verweerder, ontbeert de Raad actueel essentiële elementen om overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° de bestreden beslissing te bevestigen of te hervormen en wordt de beslissing krachtens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS